

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Pásztor Mihály*
Cím: *Kórházban hal meg minden második ember Budapesten*
Forrás: *Világ*

Osztályozás
Tárgy <i>64.441</i>
Hely
Idő <i>"1925"</i>
Személy

Bm
(Hely)

1925. 6. 21.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Fővárosi háziyomda 1923

Kórházban hal meg minden második ember Budapesten

Az emberek születnek, szeretnek, szevednek és meghalnak. Körülbelül ez a sorsa mindenkinek, nálunk úgy, mint idegen földön. A statisztika azonban, amely a tömegek, a társadalmak életjelenségeit figyeli, olykor meglepő dolgokra jön rá, és ezek a tapasztalatok érdekességet és változatosságot visznek bele a társadalmak és egyesek élettörténetébe.

A Fővárosi Statisztikai Hivatal most állítja össze Budapest egészségügyi statisztikáját, és a számok rengetegéből, amelyeket a Statisztikai Hivatal a főváros közegészségéről rubrikába szedtet és elkönyvelt: kiderül, hogy Budapesten minden második ember kórházban, klinikán, vagy szanatóriumban hal meg. Aztán kiderül az is, hogy Budapest lakosságának 80 százaléka nem tud megenni orvosság nélkül. A budapesti orvosok igen jelentékeny kontingense azonban ennek ellenére is csak szűkösen él meg a mesterségéből.

A statisztika számai azt mondják, hogy Budapest közkórházaiban, 24 klinikáján, szanatóriumaiban, tébolydáiban és katonakórházában 15.732 ágyon 157.831 beteget (74.090 férfit és 83.741 nőt) ápoltak a múlt évben. Ezek közül

gyógyultan	90.227,
javulva	36.168,
gyógyulatlan	99.206

halgyta ott a kórházat, 9399 pedig meghalt. Mivel tavaly Budapesten összesen 18.369 ember halt meg, tehát a halottak több, mint fele (51.1%-a) a kórházakból és szanatóriumokból került ki. Érdekesnek az is érde-

kes, hogy a statisztika szerint tavaly 521.492 volt a járóbeteg. A kórházi beteg és járóbeteg együttes száma tehát 679.323, a főváros lakosságának 71.5%-a, ami azt jelentené, hogy Budapesten minden száz ember közül csaknem hetvenkettőt ápoltak tavaly a kórházak vagy klinikák valamelyikén, részben mint fekvő, részben mint járóbeteget. Természetesen a lakosoknak az a 20.5%-a, melynek nem volt dolga kórházzal, klinikával vagy szanatóriummal: nem föltétlenül egészséges, mert vannak olyan betegek is Budapesten, akiket otthon ápoltak, mert elég gazdagok hozzá, hogy otthon ápoltassák magukat. Azután meg vannak olyan betegek elég nagy számmal, akik nem elég szegények ahhoz, hogy ingyenes betegek lehetnének valamely kórházban, viszont nincs annyi jövedelmük, hogy megfizethenék a kórházi ápolási díjat. Ezek nem szerepelnek a kórházi statisztikában, de — betegek. Az általános elszegényedés különben az utolsó 15—20 esztendő alatt nagyon megnövelte a kórházi lakók számát. Ez az egyik szimptomája a modern haladásnak. A másik érdekes jelenség pedig az, hogy néhány év óta nem rohamosan ugyan, de csökken a kórházi betegek száma. Ez a jelenség a középosztály elszegényedésével van szoros összefüggésben. A napról-napra jobban szegényedő középosztálybeliek ugyanis

nem tudják megfizetni a kórházat. De az elszegényedésnek van egy másik következménye is: az, hogy az orvosok jórésze csak nagyon szűkösen tud megélni a jövedelméből. A helyzet az, hogy a társadalom elszegényedésével egyre több olyan beteg megy kórházba, aki azelőtt otthon gyógykezelte magát és háziorvosa volt. Ennek a változás-

nak az a következménye, hogy minden orvos, aki csak teheti, kórházba, szanatóriumba, vagy betegpénztárba szegődik, hogy egyrészt fix fizetésre tegyen szert, másrészt pedig, mert kórházi praxis mellett a magánpraxis is jobban megy. Viszont azoknak a orvosoknak, akiknek nem sikerül elhelyezkedni valamelyik kórházban vagy szanatóriumban és nem is tartoznak a kórház favorizált orvoscsoportjához: azok bizony csak nehezen tudnak megélni a praxisból. Íme így fest most a beteg Budapest.

Pásztor Mihály.